

Ján Sucháň

Duchovný svet

Turíce sú medzi ľuďmi menej známe sviatky. Spoločnosť vníma z kresťanských sviatkov predovšetkým Vianoce a Veľkú noc, ale kresťanský príbeh vyvrcholil práve na Turíce.

Keď Krista odsúdili a ukrižovali, aj tí najbližší sa rozprchli. Necháпали, čo sa vlastne deje. Mali pocit, že Kristus stroskotal a s ním aj oni a ich spoločný sen. Až potom, pomaly, po kúskoch, akoby po čriepkoch, sa im všetko začalo znovu skladať, vybavovať, začali si spomínať na to, čo im Kristus hovorieval, a kdesi vo vnútri, v hĺbke srdca, im začalo odznova rásť porozumenie. Až na päťdesiaty deň, teda po mnohých dňoch, keď boli spolu všetci zhromaždení, im to zrazu „došlo“. Všetko uvideli v nových, v iných, hlbších súvislostiach. Začal sa im vybavovať hlbší zmysel všetkých predchádzajúcich udalostí a slov, všetkému akoby zrazu porozumeli. Evanjelium hovorí, že boli naplnení božím Duchom, ktorého im Kristus prisľúbil. Znamenalo to nielen, že porozumeli sami sebe, ale odznova si porozumeli aj medzi sebou. Tí ľudia, ktorí už stratili spoločnú reč, ju zrazu znova nachádzali.

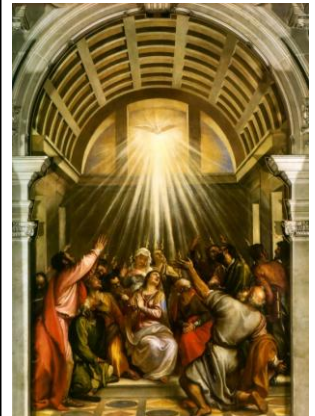
Skutky apoštolské sa vracajú až k obrazu babylonskej veže, pod ktorou vznikla mätež ľudských jazykov tak, že si ľudia nemohli rozumieť. Skutky apoštolské vypovedajú, že zrazu Parti, Médi, Elamčania, obyvatelia Mezopo-támie, Judska a Kapadócie, Pontu a Ázie, Egypta, prisťahovaní Rimania, Židia, Kréťania, Arabi a ďalší si rozumeli. Zrazu našli porozumenie napriek rôznym jazykom.

To nám veľmi pripomína náš dnešný svet. Často nás rozdeľia cudzie reči.

Aj my ľudia sa stávame navzájom cudzími. Potom už ľahko dôjde k tomu, že si prestaneme rozumieť nielen preto, že používame rôzne jazyky, ale aj z hlbších príčin. Dnešný svet veľmi potrebuje odznova si porozumieť. Na preklenie cudzích rečí máme školených prekladateľov. Na preklenie vzájomného duchovného odcudzenia však treba viac. To musíme spolu prežiť, nezriedka aj pretrpieť, to sa nám musí v duši narodiť, v duši stať.

Pred časom som sa lúčil na cintoríne so štyridsaťštyriročným mužom, ktorý prežil posledných päť rokov odkázaný na pomoc svojho syna, svojich rodičov a svojej manželky. Práve ona okolo seba šíriala dôveru a optimizmus, hoci v noci spávala možno tri - štyri hodiny a chodila do práce. Posledné chvíle s ním strávil jeho otec. Po obradoch a po rozlúčke na cintoríne, otec, premožený tým bolestným, čo so synom predtým, ale aj v posledných chvíľach prežil, požiadal o slovo a začal rozprávať ústami svojho syna. Ten mu na záver uboleným hlasom prosto, ale opravdivo, povedal: „Otec, Boh je. Je láskavý, spravodlivý a milosrdný. Majte sa navzájom radi, pomáhajte si! Všetkým vám ďakujem, že sme sa v živote stretli.“ A odišiel - s Bohom.

Otec, vysokoškolský profesor, ktorý celý život učil svojich študentov, že existuje len tento jeden, reálny, materiálny svet, teraz pochopil, spoznal, že jestvuje ešte iný, duchovný svet, v ktorom možno hovoriť nielen o veciach, ale aj o Láske. Pre mňa, a zaiste aj pre mnohých ďalších, tá chvíľa boli vlastne Turíce. V tej chvíli nás mnohých v našich ubolených srdciach hriala aj tichá radosť.

*Daj, Bože, súd svoj kráľovi!
Kráľovho syna obdaruj
svojím právom!
Nech spravodlivo
rozsudzuje ľud,
nech podľa práva súdi
Tvojich biednych.*

*Nech ľudu
pokoj prinášajú vrcholce
a z pahorkov
naň spravodlivosť padá.
Nech ukrivdeným dopomáha
k právu, nech dvíha bedára
a násilníka zrazi.*

*Nech sa Ťa bojí,
dokiaľ je slnce na nebi
a dokiaľ trvá
na oblohe mesiac,
nech sa Ťa bojí
po všetky pokolenia.
Nech je ako dážď,
čo padá na kosienku,
ako lejak, čo zavlázuje zem.
Nech spravodlivosť kvitne v
jeho dňoch
a v jeho nociach pokoj,
dostatok.*

*Nech vládne od mora
až do mora, od veľrieky,
až kde sa končí zem.
Nech pokoria sa pred ním
jeho odporci,
nech jeho nepriatelia
lížu prach.
Nech králi dar mu prinesú,
z Taršíšu králi a z okolitých
ostrovov, zo Sáby králi,
králi zo Sáby
nech prinesú mu poplatok.
Nech sa mu všetci králi
klaňajú a všetky národy mu
slúžia.*

O vedení Duchom

Fotograf renomovaného časopisu dostal za úlohu urobiť zábery požiaru v prírodnej rezervácii. Prístupové cesty k miestu však pre hroziace nebezpečenstvo zablokovala polícia. Fotograf preto zavolať do redakcie, aby mu objednali vyhliadkové lietadlo. Chcel urobiť zábery ohňa zo vzduchu. Keď dorazil na letisko, neďaleko dráhy stálo naštartované malé lietadlo. Vybral z auta všetku výbavu a bežal s ňou k prichystanému stroju: „Podme, podme, štartujte, ideme!“ zvolal na pilota, len čo naskočil dovnútra. Keď sa vzniesli, novinár vytiahol fotoaparát, namontoval objektív a kričal: „Dolava, dole, k tomu požiaru, urobte dva-tri okruhy čím bližšie.“ Pilot sa obrátil a začudovane sa spýtal: „Prečo?“ Žurnalista netrpezlivo odvrkol: „No preto, že som fotograf a potrebujem to nafotiť! Čo iné fotografi robia?!“ V lietadle nastalo trápne ticho. Potom pilot vyhrkol: „To chcete povedať, že vy nie ste inštruktor?“

Asi by sme sa nechceli dostať do takej situácie: padnúť do rúk nesprávneho „inštruktora“. A predsa, v živote sa čosi podobné stáva často. Obrazovky sú plné „hviezd“, čo sa ku všetkému vyjadrujú, rozdáva rady a inštrukcie, aj keď na to nemajú vedomosti ani osobnú kvalifikáciu. Mnohí ich napriek tomu obdivujú a bez rozmyšľania nasledujú. Možno si povieme: „Ja tam nepatrím, mám svoj rozum.“ Treba sa však úprimne zamyslieť: Na koho obraz je môj život a moje správanie? Koho názory sú pre mňa meradlom? Od koho pochádzajú hodnoty, čo vyznávam?

Ak chceme využiť, čo do nás Boh vložil, mali by sme dať väčší priestor radám Ducha. Jeho zoslanie na apoštoloru malo neuveriteľný inštruktážny účinok: z bezmocných ustráchaných sa stali neohrození svedkovia! Ako však zistiť, či v nás Duch pôsobí? Začnime jednoduchou otázkou: Kedy sme naposledy vydali svedectvo o Kristovi? A potom: Vieme sa vyrovnáť s obavami a hnevom? Vieme odpúšťať? Je náš život naplnený pokojom aj uprostred nepredvídaných okolností?

Prvé Kristove slová apoštolom zamknutým za dverami boli: „Pokoj vám!“ Tento pokoj uprostred problémov je jedinečným ovocím Ducha. Ak sme plní strachu alebo hnevu, ak sme dávno nesvedčili o Kristovi, je čas zmeniť „inštruktora“. Toho správneho treba hľadať vo sviatostiach. Tam totiž Duch veľmi mocne pôsobí, svätá spoveď a svätá omša sa bez neho nezaobídu. Poprosme ho v nedeľu v kostole, aby nám daroval svoj pokoj a odvahu svedčiť o Kristovi. On je pre nás najlepším inštruktorom: vie pomôcť, keď naše schopnosti nestačia, dvíha k perspektívam, ktoré zo zeme nevidno. A netreba sa báť: na krídlach Ducha sme v Božích rukách.

Martin Kramara

Na Slovensku bude odtiaľ nový sviatok - **Nášho Pána Ježiša Krista, najvyššieho a večného kňaza**. Veriaci ho budú sláviť každý rok vo štvrtok po Zoslaní Ducha Svätého. V tomto roku pripadá na 12. júna. Sviatok [nie je](#) prikázaný

O zavedení [nového](#) sviatku rozhodla KBS, jej rozhodnutie potvrdila koncom roka 2013 Kongregácia pre Boží kult a disciplínu sviatostí. Nový sviatok nie je prikázaný, má stupeň slávenia - sviatok.

Podľa Liturgickej komisie KBS, aktuálnu možnosť zaviesť sviatok Krista Veľkého je treba chápať v [línií](#) Svetového dňa modlitieb za posväcovanie kňazov, ktorý zaviedol svätý Ján Pavol II. a v duchu nedávneho Roka kňazov sláveného na podnet pápeža Benedikta XVI.

Z úprimného srdca blahoželáme
Vdp. Mariánovi Briškovi
k 40. výročiu kňazskej vysviacky.

Drahý náš páter prijmite od Višťučanov kyticu modlitieb a vďaky za obetavú desaťročnú výpomoc v našej farnosti.

Vyprosujeme Vám pevné zdravie a Božie požehnanie. Nech Vás posilňuje Božia láska a osvecuje Duch Svätý. Nech Vás ochraňuje a oroduje za Vás naša patrónka Sedembolestná Panna Mária

**Na budúcu nedeľu 15. júna
bude pri sv. omšiach farská ofera**

Sväté omše v 10. týždni cezročného obdobia - (A)

9. VI. pondelok – **Svätodušný pondelok** - od dnes sa opäť budeme po sv. omši modliť Anjel Pána

09:00 Kňazské rekolekcie v Modre

18:00 Na úmysel

10. VI. utorok

18:00 Za ě Alexandra a Máriu Kulifajových

11. VI. streda

18:00 Za ě Jozefa a Helenu Grancových a deti

12. VI. štvrtok - sviatok

18:00 Na poďakovanie za 60. rokov manželstva Hajkových

13. VI. piatok

18:00 Za ě Antona a Brigitu Mruškovičových

14. VI. sobota

08:00 Za ě Antona a Viktóriu Kukumberových a kmotrov Vavrínčikových

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

15. VI. Najsvätejšej Trojice

08:00 Za ě DDr. Alexeja Izakoviča Višťuckého farára
Lektori: Blahová M., Vráblová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová J., Polakovičová Z.

Liturgický kalendár

9. VI. pondelok Sv. Efrém, diakon a učiteľ Cirkvi

10. VI. utorok Bl. Diana, panna

11. VI. streda Sv. Barnabáš, apoštol

12. VI. štvrtok Nášho Pána Ježiša Krista

najvyššieho a večného kňaza - sviatok

13. VI. piatok Sv. Anton Paduánsky, kňaz a učiteľ Cirkvi

14. VI. sobota Sv. Elizej, prorok

Najprv musíme pomôcť sami sebe

Potrebuje každý človek individuálnu pomoc cez duchovné vedenie alebo terapiu? Kto najviac potrebuje takúto pomoc?

Všetci potrebujeme pomoc, pretože všetci sme „na ceste“. Náš život nám nebol daný v hotovej podobe. Život, ktorý je nám daný, predstavuje úlohu, ktorú máme naplniť. Stále sa formuje, tvorí. Pred touto úlohou stojíme ako prváčikovia, ktorí sa učia písať prvé písmenká. Stále sa učíme žiť. Pri tomto učení často blúdime. Nikto sa totiž nenarodil s hotovým receptom na život. Treba ho hľadať. Ani lekár nevystavuje človeku recept na celý život. V jednotlivých etapách života ho treba stále aktualizovať. Ten, ktorý sme našli v období mladosti, býva v dospelom veku neaktuálny. Je vždy smiešne, keď sa dospelý človek správa akoby bol v puberte.

Človek potrebuje pomoc aj preto, že pri hľadaní podoby svojho života stále blúdi. Toto blúdenie sa istým spôsobom zapisuje do nášho života. V skutočnosti sa mu nedá vyhnúť. Ide o to, aby sme z našich slepých uličiek dokázali rýchlo odísť, aby sme vedeli urobiť závery, aby sme sa zo svojich chýb učili. Na začiatku svojej práce som sa skôr prikláňal k mienke, že individuálnu pomoc potrebujú najmä mladí ľudia. Rýchlo som sa však presvedčil, že tento druh pomoci potrebujú všetci. Veľa starších osôb hľadá možnosť vyrozprávať pred blízkym, v atmosfére dôvery a láskavosti, všetko, čo prežívajú: pochybnosti, životné prehry, pocit viny, ale aj nádeje, životné úspechy, túžby. Mladosť je obdobím, v ktorom individuálna psychologická a duchovná pomoc (terapia a duchovné vedenie) môže neraz spôsobiť skutočné zázraky v ľudskom živote. Často som bol svedkom takýchto zázrakov a budem tu o nich hovoriť. Pomoc, ktorá prichádza v správnom čase, môže rozhodnúť o novej forme celého života v dospelom veku.

Nevyliečené zranenia, nevyrovnané chodníky vplývajú na celý neskorší život. A je vždy veľkou milosťou, keď mladý človek má možnosť zhodiť zo seba bolestné zážitky z obdobia detstva a dospievania, keď sa môže s dôverou zveriť druhému človeku so všetkým, čo v ňom doteraz vyvolávalo vzdor, robilo ho smutným, agresívnym. Slovom to, čo ho činilo nešťastným.

Individuálnu pomoc treba poskytovať najmä tým mladým ľuďom, ktorí sa cítia byť povolani k väčšej zodpovednosti za iných: budúcim vychovávateľom, novinárom, politikom, kňazom atď. Aký odlišný by bol náš spoločný život vo všetkých jeho prejavoch, keby sme si uvedomovali, čo v nás je, čím žijeme, aké sú najhlbšie motívy nášho konania. Keby sme príčiny nášho neúspechu a nešťastia nehľadali najprv v druhých, ale predovšetkým v našich morálnych a duchovných poblúdeniach. Neraz sa divíme, aká „nezaujímavá“ je naša politická scéna. Toľko je v nej nedorozumenia či priam hádok. Ale budme úprimní - nie je správanie politikov podobné nášmu správaniu v rodinách,

spoločenstvách, na pracoviskách? Ľudia, ktorí chcú pomáhať druhým, musia najprv pomôcť sami sebe.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Božia prítomnosť

- 269 Nebuď taký slepý a nevšímavý, že by si nevošiel do každého Svätostánku, keď zazrieš múry alebo vežu Božieho domu. On ťa očakáva. Nebuď taký slepý a nevšímavý, že by si nevzýval nepoškvrnenú Pannu Máriu, keď ideš okolo miest, o ktorých vieš, že tam urážajú Krista.
- 270 Nemáš radosť, keď na svojej obvyklej ceste po uliciach mesta objavíš ďalší Svätostánok?!
- 271 Jeden človek modlitby povedal: „Ježiš má byť cieľom našich snažení, Láskou našich srdiec, témou našich rozhovorov, vzorom nášho konania.“
- 272 Používaj tie sväté „ľudské pomôcky“, ktoré som ti odporúčal, aby si nestratil vedomie Božej prítomnosti: strelné modlitby, úkony Lásky a zadosťučinenia, duchovné sväté prijímanie, pohľady na obrazy Panny Márie...
- 273 Sám! Nie si sám. Z diaľky ťa stále sprevádzame. A okrem toho Duch Svätý, ktorý sídli v tvojej omilostenej duši - Boh s tebou - dáva nadprirodzený tón všetkým tvojim myšlienkam, túžbam a činom.
- 274 „Otče,“ povedal mi ten mládenec (čo je s ním teraz?), dobrý študent, „rozmyšľal som o tom, čo ste mi povedali... že som synom Boha! A pristihol som sa, ako kráčam po ulici so vztyčenou hlavou a s hrdosťou v srdci... Syn Boha!“ S čistým svedomím som mu poradil, aby si túto hrdosť zachoval.
- 275 Nepochybujem o tvojich dobrých úmysloch. Viem, že konáš v Božej prítomnosti. Predsa je tu však jedno ale: tvoje skutky pozorujú alebo môžu pozorovať ľudia, ktorí ich budú posudzovať podľa ľudských meradiel... A je nutné dávať im dobrý príklad.
- 276 Keď si aspoň raz týždenne zvykneš vyhľadávať spoločnosť Márie, aby si s ňou šiel k Ježišovi, uvidíš, o čo viac budeš žiť v Božej prítomnosti.
- 277 Pýtaš sa ma: „Prečo ten drevený kríž?“ A citujem z jedného listu; „Keď zdvihnem zrak od mikroskopu, oči mi padnú na čierny a prázdny kríž. Tento kríž bez Ukrižovaného je symbolom. Má význam, ktorý iní nevidia. A ten, čo je unavený a práve chce odložiť svoju prácu, znova upriami zrak do mikroskopu a pokračuje, pretože ten osamelý kríž volá po ramenách, čo by ho niesli.“
- 278 Ži v Božej prítomnosti a budeš mať nadprirodzený život.

Josemaria Escrivá „Cesta“

CHLAPEC A KLINCE

Jeden chlapec mal veľmi zlú povahu. A tak mu otec zveril brašnu s kľincami. Povedal chlapcovi, aby zakaždým, keď sa prestane ovládať, zatíkol do plotu za domom jeden klinec.

Prvý deň chlapec zatíkol tridsaťsedem kľincov. No postupne začal mať nad sebou kontrolu, pretože zistil, že je oveľa ľahšie sa ovládať, ako zatíkať kľince do plotu. Nakoniec prišiel deň, keď sa chlapec ani raz nerozhneval. Otec mu teda navrhol, aby zakaždým, keď ostane pokojný, vytiahol z plotu jeden klinec. Dni ubiehali a konečne nadišla chvíľa, keď chlapec otcovi povedal, že v plote neostal ani jeden klinec. Otec vzal syna za ruku a odviedol ho k plotu:

„Pozri, synček, urobil si to dobre, ale všimni si diery, ktoré po kľincoch zostali. Plot už nikdy nebude ako predtým. Keď robíš alebo hovoríš veci so zlým úmyslom, nechávaš po sebe jazvu, ako je táto diera v plote. Predstav si, že by si po niekom hodil nôž. Aj keď ho vytiahneš, rana ostáva. Nezáleží na tom, koľkokrát prosíš o odpustenie, rana nezmizne. A fyzická rana je rovnako závažná ako tá, ktorú zasadíme svojimi slovami. Priatelia sú skutočný poklad a podľa toho by sme mali s nimi zaobchádzať. Usmievajú sa na teba, sú ti oporou, počúvajú ťa a dodávajú ti odvalu. Ale hlavne majú pre teba vždy otvorené srdce.“

- Na dôsledky môjho nevhodného konania väčšinou dopláca...

- Azda som mohol už dávno vytiahnuť kľince zatĺčené do plotu...

- Keď cítim, že som obeťou zlého zaobchádzania zo strany druhých, tak by som mohol...

José Carlos Bermejo „Príbeh na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Judášovo nešťastie

„Keď zradca Judáš videl, že Ježiša odsúdili, ľútosťou pohnutý vrátil tridsať strieborných...“ (Mt 27, 3).

Čo cítil Judáš, zodpovedný za taký hrozný rozsudok? Šiel k veľkňazom a vrátil peniaze. „Čo nás do toho!“ odbili ho cynicky. Je to krutý záver. Mocným nezáleží na udavačovi, ktorého už použili. Opovrhujú ním. Jeho bezradnosť a výčitky svedomia nikoho nezaujímali. Boli výčitky v tomto stratenom človekovi posledným lúčom svetla, ktoré dostal?

Jediný výkrik, jediné slovo ľútosti, jediný úpenlivý pohľad pri Ježišových nohách na kríži by ho bol možno ešte zachránil. Dobrého lotra niekoľko takýchto slov spasilo. Judáš ich nevyslovil. Niečo sa v ňom síce dialo, ľutoval, ale bol to skôr zmätok, možno aj zlosť na seba samého. Ľútosť ako pocit prameniáci z poznania, že človek urobil niečo zlé a nenapraviteľné, môže viesť k pocitu bezmocnosti. Výčitky svedomia sú viac - to je už mravný postoj. No samotné výčitky sa tiež obracajú len do minulosti a narážajú na čosi, čo sa často už nedá zmeniť. Kto zostáva len v zajatí výčítiek svedomia, pohybuje sa v kruhu bez nádeje. Cíti sa bezmocný a upadne do zúfania.

To je žalostný prípad Judáša. Ľútosť a výčitky ako

stav bezmocnosti ho dohnali do zúfalstva a nakoniec k samovražde. Nevedel nájsť východisko zo svojej situácie. Minulosť ho prenasledovala, prítomnosť dusila a budúcnosť videl uzatvorenú. Výčitky svedomia sa stanú oslobodzujúcimi len vtedy, ak objavíme ich zmysel - ak nás privedú k poznaniu a rozhodnutiu zmeniť svoj život.

Preklady gréckeho textu evanjelia nevystihujú celkom presne slová, ktorými sa hovorí o Judášovej a Petrovej ľútosti. Výraz použitý u Judáša naznačuje len akúsi zmenu rozpoloženia a citu, ľútosť pre dôsledky, túžbu zmeniť to, čo sa stalo a čo je hrozným sklamaním. To nie je prosba o odpustenie. To môže byť aj zlosť nad nenapraviteľným stavom. Aj démoni takto ľutujú dôsledky svojho hriechu pýchy. To nie je pravá ľútosť a pokora pred Bohom. Judáš bol skôr znechutený výsledkom hriechu, nie hriechom samým. Jeho výčitky boli skôr pohrdaním sebou samým než opravdivou kajúcou ľútosťou. Preto sa nevrhol do láskavého Božieho náručia, ale do slučky. Apoštol Pavol napísal: „Zármatok podľa Božej vôle spôsobuje pokánie na trvalú spásu; zármatok sveta spôsobí smrť.“ (2 Kor 7,10)

Zahodil strieborné peniaze

Judáš sa po počiatkovej horlivosti stal človekom tohto sveta. Vedel, že veľkosť tohto sveta vyrastá z moci, ktorá je posledným argumentom vládcov.

Na začiatku ho Kristove záznaky oduševnili. Obdivoval jeho moc, ktorá sa vzťahovala na život i na smrť. Možno sa nazdával, že s takouto mocou by sa dalo vo svete čosi dosiahnuť. Ako by takúto moc využil človek-politik! Zvíťazíme, lebo máme moc k dispozícii - to je zákon mocných. Judáš možno toto čakal od Ježiša.

Tí, ktorí poznajú zákony tohto sveta, vedia, že ríše sa nezakladajú na láske. Ježiš však hovoril o láske príliš mnoho. Možno preto si Judáš lásku sprotivil a začal ju nenávidieť. Prešiel na druhú stranu. Ale ani tam sa necítil dobre. Ba cítil sa strašne. Bolo v ňom čosi, prečo sa nemohol nikde uspokojiť. Jeho noví spojenci spali po vzájomnej dohode spokojne. Ale Judáš?

Judáš sa nestal bohatším o získanú sumu. Ani nebol šťastnejší. Stal sa chudobnejším a prázdny. A stal sa nešťastným. Nik nemôže zaprieť Krista a spokojne spať. Nik ho nemôže predať a nevedomiť si, že ani peniaze, ani nové postavenie, ani nič iné sa nemôže vyrovnáť Kristovi. Judáš uzavrel zlý obchod a rýchlo to zbadal. „Odhodil strieborné peniaze v chráme a odišiel...“ (Mt 27, 5). Sklamal sa - ovocie hriechu nikdy nenahradí stratu milosti. Peniaze mu boli na ťarchu, lebo stratil pokoj ducha.

Judáš sa predtým ponosoval na mánotratnosť Márie, keď išlo o drahú voňavku, ktorú venovala Ježišovi. Vyratúval, koľko peňazí sa za ňu mohlo získať. Teraz ukazuje, že je nedôsledný - sám zahadzuje peniaze a ukazuje, že môžu byť aj bezcenné. Nemohol dať tieto peniaze chudobným? Judáš už na chudobných nemyslel. Doslova šmaril peniaze na dlažbu chrámu. „Zhrešil som, lebo som zradil nevinnú krv.“ Peniaze za zradu vás budú páliť. Judáš začal nenávidieť sám seba. Šiel a obesil sa.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku